

Иван Вазов

Свобода или смърт

На край, теглото наше до върха си пристигна
и ножът агарянский до кокала опре,
и цял народ отчаян си знамето издигна
оковите да счупи ил храбро да измре.

Почна се битка люта и черна кръв затече,
между тиран и робът зафана се борба,
омраза петвековна избухна страшно вече,
вулканът с гръм и с лава внезапно закипя!

Полмесеца и кръста ужасно се сблъскаха,
Балканът разтреперан начена да гърми...
И българските гърди по-силно затупяха,
и българското име екна по вси страни.

О, храбри панагюрци! О, синове достойни,
във вази е кипяла Асеновата кръв,
вий първи меч дигнахте и пряпорците бойни
и пуснахте на воля Шишмановия лъв!

Задрънкай, гусло моя, гърмете вие, струни,
и звукове по-мили издайте тоя час,
че духове велики имало помежду ни,
че бъдеще светло имало и за нас.

Но върлий азиатец, обзет от ярост дива,
великата идея да я зарине в гроб,
сече, гори и роби, обесва и убива –
по-скоро да помаже въстаналия роб.

И цялата Европа да спаси мир злокобен,
съзира хладнокръвно как падаме и мрем
и не простира ръце на наш народ поробен
да го избави веке от срамният ярем.

И казва, като мисли за плячка само тлъста:
„Хасан е нам потребен, нам трябва мирът!“
И гледа как полмесец безчести, тъпче кръста
и милиони души как в робство пищът!

Но племето славянско, във мъките калено,

омръзна му да тегли туй иго на светът
и бори се юнашки... на бога уверено
и гръмогласно вика: „Свобода или смърт!“

Букурещ, май 1876

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4274>]